

R E T T S B O K
F O R
L O F O T E N N A M S R E T T

27 april 1999 ble rett holdt på sorenskriverkontoret i Svolvær.

Dommer: Dfm Berit Flugstad med begrenset fullmakt

Protokollfører: Dommeren.

Sak nr.: 472/98 D.

Saksøker: JSC Vostoktransflot,
25 Berezovaya Street,
Vladivostok, Russland 690012

Prosessfullmektig: Advokat Knut Erik Westad
v/advokatfullmektig Torbjørn Bekken
Postboks 334 Sentrum, 0101 Oslo

Saksøkt: Det Skandinaviske Investeringselskap AS
Lamholmen, 8300 Svolvær

Prosessfullmektig: H.R. advokat Gunnar Nerdrum
Postboks 1150, 9001 Tromsø

Saken gjelder: Utlegg i saksøktes formuesgoder

Til stede: Kun rettens personale.

Dommeren hadde sakens dokumenter for hånden. Det ble avsagt slik

k j e n n e l s e :

I brev av 28 oktober 1998 begjærte saksøker utlegg i saksøktes formuesgoder. Tvangsgrunnlaget for begjæringen var en engelsk voldgiftsdom av 6 juli 1998, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 annet ledd bokstav f. Begjæringen om utlegg ble fremsatt for Lofoten namsrett, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 7-3 tredje ledd.

I tilsvar av 13 november 1998 bestred saksøkte at voldgiftsdommen ga grunnlag for utlegg. Det ble vist til at saksøkte ikke hadde inngått noen forpliktelser overfor saksøker eller avtalt at eventuelle tvister skulle avgjøres ved voldgift i London. Subsidiært ble det anført at det ikke forelå en skriftlig voldgiftsavtale i samsvar med New York-konvensjonen av 10 juni 1958.

Sakens bakgrunn:

Den 4 desember 1997 aksepterte selskapet Transline Shipping GmbH et certeparti for båten M/V Bukhta Russkaya. Aksepten ble gitt overfor selskapet Lipolar Shipping Co. Ltd, som representant for reder JSC Vostoktransflot. Det ble i den forbindelse utarbeidet et utkast til certeparti hvor saksøkte ble oppført som befrakter. Saksøkte underskrev ikke certepartiet. Transline bekreftet certepartiet til Lipolar ved e-mail.

Da båten ankom Bodø i desember 1997, var det ingen last å frakte, og saksøkte ble kontaktet med varsel om erstatning mv. Saksøkte bestred at de hadde inngått noen avtale og avviste alle krav. I certepartiet var det inntatt en bestemmelse om at tvister skulle avgjøres ved voldgift med London som vernetting. Saksøker tok ut stevning for voldgiftretten, og i voldgiftsdom av 6 juli 1998 ble saksøker tilkjent sitt fulle krav på USD 176,647.78 med tillegg av renter og saksomkostninger. Saksøkte møtte ikke i voldgiftsretten, da saksøkte bestred eksistensen av noen avtale. Dette ble meddelt

voldgiftsretten og saksøker.

Saksøker har i hovedsak anført:

Saksøker anfører at voldgiftsdommen av 6 juli 1998 oppfyller vilkårene for å være alminnelig tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 annet ledd bokstav f. Saksøktes angrep på voldgiftsavtalen kan etter saksøktes mening ikke fremsettes på dette tidspunkt. Dette skulle vært fremsatt for den voldgiftsrett som tvisten først ble brakt inn for. Et angrep på voldgiftsrettens avgjørelse av sin egen kompetanse, kan ikke påberopes i tvangsfullbyrdelsesomgangen for en annen rett i et annet land.

Saksøker anfører videre at det foreligger en skriftlig voldgiftsavtale i samsvar med New York-konvensjonen av 10 juni 1998. Saksøker kan ikke se at noen av vilkårene for å nekte anerkjennelse av voldgiftsavgjørelsen er til stede, jf konvensjonens artikkel V. Videre er artikkel IV oppfylt da saksøker har 1) fremlagt bekreftet kopi av voldgiftsavgjørelsen, samt oversettelse av avgjørelsen foretatt av autorisert translatør, og 2) fremlagt bekreftet kopi av voldgiftsavtalen i form av certeparti med riderklausuler og e-mail som fikserte avtalen, samt oversettelse av disse dokumenter foretatt av autorisert translatør.

Saksøker hevder at skriftlighetskravet i artikkel II ikke kan benyttes som argument for en avsagt voldgiftsavtale. Artikkel II skal i den foreliggende sak ha vært vurdert av den engelske voldgiftsdomstolen før den slapp saken inn. Voldgiftsdomstolen vurderte det slik at det forelå en voldgiftsavtale mellom partene og at den dermed var kompetent til å avsi dom i tvistesaken. Når det er avsagt en voldgiftsdom er det bare de vilkår som følger av artikkel III følgende som skal regulere hvorvidt tvangsfullbyrdelsen kan tvangsfullbyrdes i den annen stat.

Det anføres til slutt at innsigelser som går ut på at det ikke foreligger noen gyldig avtale om voldgift ikke omfattes av

tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 bokstav a eller b. I det tilfellet retten skulle komme til at den kan vurdere en innsigelse om at voldgiftsavtalen er gyldig, anføres det at spørsmålet om voldgiftsavtalens gyldighet må vurderes etter engelsk rett.

Erstatningskravet som søkes dekket fremkommer slik:

I voldgiftsdommen av 6 juli 1998 tilkjennes saksøker en erstatning stor USD 176,647.78 med 7.75% rente p.a fra 1 januar 1998 til betaling finner sted. Saksøker tilkjennes videre saksomkostninger ved voldgiftssaken, fastsatt av retten til GBP 1,357.00 med 8% rente p.a. fra 1 september 1998.

Det totale erstatningskrav blir dermed som følger:

Hovedkrav: USD 176,647.78

USD 2,286.00 (gbp 1,357.00 omregnet til USD)

USD 178,933.78

Renter:	7.75 % av USD 176,647.78 fra	
	1 januar 1998 til dd:	11,294.41
	8% av USD 2,286.00 fra	
	1 september 1998 til dd:	<u>28.95</u>
		11,323.36

Total: Hovedkrav pluss renter USD 190,257.14

Saksøker har nedlagt slik påstand:

1) Det tas utlegg i Det Skandinaviske Investeringselskap AS' formuesgoder til dekning av krav stort USD 190,257.14.

2) Det Skandinaviske Investeringselskap dømmes til å betale sakens omkostninger med tillegg av morarente etter lovens sats fra namsrettens oppfyllelsesfrist.

Saksøkte har i det vesentlige anført:

Saksøkte bestrider at voldgiftsdommen gir grunnlag for utlegg, da saksøkte ikke har inngått noen forpliktelser hverken med hensyn til befraktning av skipet eller med hensyn til å la eventuelle tvister avgjøres ved voldgift i London.

Saksøkte har ved noen anledninger benyttet Translines tjenester i forbindelse med frakt av fisk, og har ved disse anledninger bekreftet sin bestilling ved telefaks og har mottatt og underskrevet certepartiet. Intet slikt forelå i denne saken. Saksøkte bemerker imidlertid at de i november 1997 henvendte seg til Transline og ba dem om å se på muligheten for å skaffe et skip. Saksøkte hadde da fått en henvendelse fra en stor kunde. På grunn av manglende kjøpekontrakt og bankgaranti fra kjøpers side, ble dette ikke gjennomført, og saken ble ikke fulgt opp ytterligere fra saksøktes side med hensyn til transporten. Ut fra dette har ikke saksøkte undertegnet noen fraktavtale, og har heller ikke gitt fullmakt til Transline eller noen andre til å inngå en slik avtale på firmaets vegne.

Videre anfører saksøkte at for at en domstol i London med virkning overfor saksøkte kan avsi dom, må det foreligge avtalt vernetting og avtale om voldgift. Saksøkte har ikke akseptert certepartiet og deltok ikke i voldgiftsprosessen. Saksøkte har således ikke akseptert London som vernetting gjennom sin adferd. Saksøker hevder at det kan ikke kreves at en part skal være forpliktet til å ta til motmøle i en voldgiftssak hvor det ikke finnes grunnlag for å opprette domstolen. Ved å inngi seg i en slik prosess ville saksøkte gi den etablerte domstol kompetanse til å dømme i saken.

Subsidiært anføres det at det ikke foreligger en skriftlig voldgiftsavtale i samsvar med New York-konvensjonen av 10 juni 1958 artikkel II. Saksøkte viser til at Transline bekreftet certeparti ved e-mail. E-mail er ikke tilstrekkelig til å fylle konvensjonens krav. Det vises til at e-post kan manipuleres.

Ut fra at vilkårene i artikkel II ikke er oppfylt kommer ikke artikkel III følgende til anvendelse. Det vises til at artikkel IV nr 1b opererer med et skriftlighetskrav. Videre anføres det at artikkel V nr 1 c, hvori er bestemt at avgjørelse nektes fullbyrdet dersom det gjelder en tvist som ikke faller innenfor bestemmelsen om voldgift, må gjelde også i de tilfeller hvor det

ikke foreligger noen avtalt voldgiftsklausul.

Saksøkte anfører forøvrig at oversettelsene fra autorisert translatør må ses bort fra i sin helhet, da saksøkte har funnet feil ved oversettelsene. Heller ikke vilkåret om "original eller behørig bekreftet kopi" av avtalen er oppfylt. Det påstås at den påståtte "original" er produsert i anledning saken.

Saksøkte hevder at anførselene kan fremmes under tvangsfullbyrdelse, jf §4-1 og § 4-2.

Saksøkte mener videre at saken bør overføres til søksmåls former.

Da saksøkte er usikker på hvilken påstand som er korrekt, er følgende prinsipale og subsidiære påstand nedlagt:

Prinsipalt:	Saken avvises
Subsidiært:	Det Skandinaviske Investeringselskap AS frifinnes

I begge tilfeller: JSC Vostoktransflot kjøpes å erstatte Det Skandinaviske Investeringselskap AS dets omkostninger med saken.

Rettens merknader

En utenlandsk voldgiftsdom, som etter overenskomst med fremmed stat vil være bindende og skal kunne fullbyrdes her i rike, er et alminnelig tvangsgrunnlag for utlegg, jf tvangsfullbyrdesloven § 7-2 jf § 4-1 bokstav f.

Det er på det rene at New York-konvensjonen av 10 juni 1958 om anerkjennelse og fullbyrdelse av utenlandske voldgiftsavgjørelser, er en slik overenskomst som nevnt i § 4-1 bokstav f, og at konvensjonen er tiltrådt av både Norge og England.

Retten vurderer først om det foreligger et tvangsgrunnlag etter § 4-1 bokstav f, mao om voldgiftsavgjørelsen skal anses bindende i hht New York-konvensjonens bestemmelser.

Retten er enig med saksøker i at konvensjonens artikkel II regulerer spørsmålet om hvilket tvisteløsningsorgan som skal velges for avgjørelsen av tvisten i første omgang. Videre at skriftlighetskravet i artikkel II ikke kan benyttes som argument for at en avsagt voldgiftsavtale ikke skal kunne tvangsfullbyrdes. I det tilfellet voldgiftsretten har tatt standpunkt til om det forelå en voldgiftsavtale mellom partene, følger det av artikkel III at en kontraherende stat skal anerkjenne voldgiftsavgjørelsen som bindende og fullbyrde den på de vilkår som er fastsatt i de etterfølgende artikler.

Retten bemerker her at det kommer klart frem i voldgiftsdommen at voldgiftsdommeren har vurdert og kommet frem til at det forelå en avtale mellom partene. Dommeren vurderte også det faktum at saksøkte ikke hadde undertegnet certepartiet. Dette momentet var etter dommerens mening irrelevant, da det ikke er uvanlig i saker om befraktning at en reise blir gjennomført uten at certepartier er undertegnet.

Konvensjonens artikkel IV regulerer hvilke dokumenter som må fremlegges for retten samtidig med begjæringen om utlegg. Saksøker har etter oppfordring fremlagt bekreftet kopi av voldgiftsavgjørelsen og certepartiet¹ samt e-mailene som sluttet avtalen, og det er lagt fram oversettelser av samtlige dokumenter foretatt av autorisert translator. Retten finner at kravene etter artikkel IV er oppfylt. Saksøkte kan ikke bli hørt med at formkravene ikke er oppfylt ut fra at det ikke foreligger en avtale slik som beskrevet i artikkel II eller at avtalen ikke er original. Bestemmelsen må etter rettens mening forstås slik at når partene har lagt frem de dokumenter som etter voldgiftsrettens avgjørelse er en avtale mellom partene, så er vilkåret i artikkel IV oppfylt selv om avtalen er inngått via e-mail og dermed ikke passer helt med definisjonen i artikkel II. Saksøktes øvrige anførsel om at oversettelsene ikke er riktige og at retten derfor må se bort fra dem avvises.

Artikkel V regulerer på hvilke grunnlag retten kan nekte å anerkjenne og fullbyrde avgjørelsen. Retten kan ikke se at det foreligger omstendigheter som medfører at bestemmelsene i artikkelen kommer til anvendelse i denne saken. Retten er av den oppfatning at artikkel V nr 1 c ikke kan tolkes slik at den også må gjelde i det tilfelle hvor det ikke foreligger noen avtalt voldgiftsklausul.

Retten vil påpeke at etter artikkel V nr 1 b kan parten påberope seg at han ikke ble gitt tilbørlig varsel om oppnevning av voldgiftsdommer eller om voldgiftsrettergangen eller av andre grunner ikke var i stand til å legge frem sin sak. Retten viser til at saksøkte ble gitt mulighet til å komme med sine innsigelser mot avtalen overfor voldgiftsretten i England. Det følger av voldgiftsdommen at saksøkte flere ganger ble gjort oppmerksom på at i mangel av besvarelse hadde han akseptert oppnevnelsen av enevoldgiftsdommer og at voldgiftsdommeren etter engelsk rett kunne treffe sin avgjørelse alene ut fra saksøkers dokumenter og påstander dersom saksøkte nektet eller unnlot å ta del i saken.

Saksøkte kan ikke bli hørt med at han ved ikke å møte fratar voldgiftsdomstolen sin kompetanse til å avsi dom. Systemet fungerer slik at en part må møte til det aktuelle tvisteløsningsorgan for å fremlegge sine innsigelser når tvister oppstår. Når saksøkte ikke gjorde dette, og voldgiftsretten kunne avsi dom ved uteblivelse, kan saksøker kun gjøre gjeldende de innsigelser som følger av konvensjonen og tvangsfullbyrdelsesloven

Retten har etter dette kommet til at det ikke foreligger grunnlag for å nekte anerkjennelse og fullbyrdelse av voldgiftsavgjørelsen etter konvensjonens bestemmelser. Voldgiftsdommen er derfor å anse som alminnelig tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 bokstav f).

Mot et alminnelig tvangsgrunnlag kan det ikke fremsettes andre innvendinger enn de som følger av § 4-2 første ledd bokstav a) og b). Retten kan ikke se at saksøktes innsigelser kommer inn under

noen av bestemmelsene.

Mot et krav som er fastslått i et alminnelig tvangsgrunnlag kan det etter § 4-2 annet ledd bare gjøres gjeldende innvendinger som støtter seg til omstendigheter som er oppstått så sent at det ikke kunne være påberopt før avgjørelsen.

Slik retten ser det skulle de innsigelser mot avtalen som nå fremlegges for retten, være fremsatt overfor voldgiftsretten i England, og viser til det som er sagt over.

Ut fra det ovenstående kan ikke retten se at den kan prøve gyldigheten av voldgiftsavtalen, og begjæringen om utlegg tas til følge. Saksøker får med dette medhold fullt ut.

Saksøker har påstått seg tilkjent saksomkostninger. Etter tvangsfullbyrdelsesloven § 3-1 skal saksøkte når saksøker krever det, erstatte saksøkers saksomkostnader sålangt saken og kostnaden har vært nødvendig. Saksøker har fremmet et krav på kr 50.689,10, hvorav kr 31.500,- er salær til prosessfullmektigen, kr 18.144,10 er utgifter til oversettelse og kopiering av dokumenter og kr 1.045,- er diverse utlegg. Saksøker har opplyst, etter innsigelse fra saksøkte, at ekstra kostnader i forbindelse med fremleggelse av riktige dokumenter ikke er medregnet i den presenterte sum. Under disse forutsetningene har saksøkte ingen merknader til den inngitte omkostningsoppgave. Retten legger dette til grunn og tilkjenner saksøker saksomkostninger i hht oppgaven.

S l u t n i n g:

1. Det tas utlegg i Det Skandinaviske Ivesteringselskap AS' formuesgoder til dekning av krav stort USD 190,257.14

2. Det Skandinaviske Investeringselskap tilpliktes innen 14 dager å betale kr 50 689,10 - femtitusensekshundreog-åttinikronerogtiære - i saksomkostninger til JSC Vostoktransflot med tillegg av renter etter lov av 17 desember 1976 nr 100 fra oppfyllelsesfristen og til betaling skjer.

RETTE HEVET

Berit Flugstad
Berit Flugstad

dfm

Kjennelsen kan påkjæres til Hålogaland lagmannsrett innen 2 - to - uker.

DET HØYESTE RETT
SØKNUMMER 11/1
M. Harsen
dem

RETTSBOK
FOR
LOFOTEN NAMSRETT

27 april 1999 ble rett holdt på sorenskriverkontoret i Svolvær.

Dommer: Dfm Berit Flugstad med begrenset fullmakt

Protokollfører: Dommeren.

Sak nr.: 472/98 D.

Saksøker: JSC Vostoktransflot,
25 Berazovaya Street,
Vladivostok, Russland 690012

Prosessfullmektig: Advokat Knut Erik Westad
v/advokatfullmektig Torbjørn Bekken
Postboks 334 Sentrum, 0101 Oslo

Saksøkt: Det Skandinaviske Investeringselskap AS
Lamholmen, 8300 Svolvær

Prosessfullmektig: H.R. advokat Gunnar Nerdrum
Postboks 1150, 9001 Tromsø

Saken gjelder: Utlegg i saksøktes formuesgoder

Til stede: Kun rettens personale.

Dommeren hadde sakens dokumenter for hånden. Det ble avsagt slik

k j e n n e l s e :

I brev av 28 oktober 1998 begjærte saksøker utlegg i saksøktes formuesgoder. Tvangsgrunnlaget for begjæringen var en engelsk voldgiftsdom av 6 juli 1998, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 annet ledd bokstav f. Begjæringen om utlegg ble fremsatt for Lofoten namsrett, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 7-3 tredje ledd.

I tilsvaret av 13 november 1998 bestred saksøkte at voldgiftsdommen ga grunnlag for utlegg. Det ble vist til at saksøkte ikke hadde inngått noen forpliktelser overfor saksøker eller avtalt at eventuelle tvister skulle avgjøres ved voldgift i London. Subsidiært ble det anført at det ikke forelå en skriftlig voldgiftsavtale i samsvar med New York-konvensjonen av 10 juni 1958.

Sakens bakgrunn:

Den 4 desember 1997 aksepterte selskapet Transline Shipping GmbH et certeparti for båten M/V Bukhta Russkaya. Aksepten ble gitt overfor selskapet Lipolar Shipping Co. Ltd, som representant for reder JSC Vostoktransflot. Det ble i den forbindelse utarbeidet et utkast til certeparti hvor saksøkte ble oppført som befrakter. Saksøkte underskrev ikke certepartiet. Transline bekreftet certepartiet til Lipolar ved e-mail.

Da båten ankom Bodø i desember 1997, var det ingen last å frakte, og saksøkte ble kontaktet med varsel om erstatning mv. Saksøkte bestred at de hadde inngått noen avtale og avviste alle krav. I certepartiet var det inntatt en bestemmelse om at tvister skulle avgjøres ved voldgift med London som verneting. Saksøker tok ut stevning for voldgiftsretten, og i voldgiftsdom av 6 juli 1998 ble saksøker tilkjent sitt fulle krav på USD 176,647.78 med tillegg av renter og saksomkostninger. Saksøkte møtte ikke i voldgiftsretten, da saksøkte bestred eksistensen av noen avtale. Dette ble meddelt

voldgiftsretten og saksøker.

Saksøker har i hovedsak anført:

Saksøker anfører at voldgiftsdommen av 6 juli 1998 oppfyller vilkårene for å være alminnelig tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 annet ledd bokstav f. Saksøktes angrep på voldgiftsavtalen kan etter saksøktes mening ikke fremsettes på dette tidspunkt. Dette skulle vært fremsatt for den voldgiftsrett som tvisten først ble brakt inn for. Et angrep på voldgiftsrettens avgjørelse av sin egen kompetanse, kan ikke påberopes i tvangsfullbyrdelsesomgangen for en annen rett i et annet land.

Saksøker anfører videre at det foreligger en skriftlig voldgiftsavtale i samsvar med New York-konvensjonen av 10 juni 1998. Saksøker kan ikke se at noen av vilkårene for å nekte anerkjennelse av voldgiftsavgjørelsen er til stede, jf konvensjonens artikkel V. Videre er artikkel IV oppfylt da saksøker har 1) fremlagt bekreftet kopi av voldgiftsavgjørelsen, samt oversettelse av avgjørelsen foretatt av autorisert translatør, og 2) fremlagt bekreftet kopi av voldgiftsavtalen i form av certeparti med riderklausuler og e-mail som fikserte avtalen, samt oversettelse av disse dokumenter foretatt av autorisert translatør.

Saksøker hevder at skriftlighetskravet i artikkel II ikke kan benyttes som argument for en avsagt voldgiftsavtale. Artikkel II skal i den foreliggende sak ha vært vurdert av den engelske voldgiftsdomstolen før den slapp saken inn. Voldgiftsdomstolen vurderte det slik at det forelå en voldgiftsavtale mellom partene og at den dermed var kompetent til å avsi dom i tvistesaken. Når det er avsagt en voldgiftsdom er det bare de vilkår som følger av artikkel III følgende som skal regulere hvorvidt tvangsfullbyrdelsen kan tvangsfullbyrdes i den annen stat.

Det anføres til slutt at innsigelser som går ut på at det ikke foreligger noen gyldig avtale om voldgift ikke omfattes av

tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 bokstav a eller b. I det tilfellet retten skulle komme til at den kan vurdere en innsigelse om at voldgiftsavtalen er gyldig, anføres det at spørsmålet om voldgiftsavtalens gyldighet må vurderes etter engelsk rett.

Erstatningskravet som søkes dekket fremkommer slik:

I voldgiftsdommen av 6 juli 1998 tilkjennes saksøker en erstatning stor USD 176,647.78 med 7.75% rente p.a fra 1 januar 1998 til betaling finner sted. Saksøker tilkjennes videre saksomkostninger ved voldgiftssaken, fastsatt av retten til GBP 1,357.00 med 8% rente p.a. fra 1 september 1998.

Det totale erstatningskrav blir dermed som følger:

Hovedkrav: USD 176,647.78

USD 2,286.00 (gbp 1,357.00 omregnet til USD)

USD 178,933.78

Renter:	7.75 % av USD 176,647.78 fra	
	1 januar 1998 til dd:	11,294.41
	8% av USD 2,286.00 fra	
	1 september 1998 til dd:	<u>28.95</u>
		11,323.36

Total: Hovedkrav pluss renter USD 190,257.14

Saksøker har nedlagt slik påstand:

1) Det tas utlegg i Det Skandinaviske Investeringselskap AS' formuesgoder til dekning av krav stort USD 190,257.14.

2) Det Skandinaviske Investeringselskap dømmes til å betale sakens omkostninger med tillegg av morarente etter lovens sats fra namsrettens oppfyllelsesfrist.

Saksøkte har i det vesentlige anført:

Saksøkte bestrider at voldgiftsdommen gir grunnlag for utlegg, da saksøkte ikke har inngått noen forpliktelser hverken med hensyn til befraktning av skipet eller med hensyn til å la eventuelle tvister avgjøres ved voldgift i London.

Saksøkte har ved noen anledninger benyttet Translines tjenester i forbindelse med frakt av fisk, og har ved disse anledninger bekreftet sin bestilling ved telefaks og har mottatt og underskrevet certepartiet. Intet slikt forelå i denne saken. Saksøkte bemerker imidlertid at de i november 1997 henvendte seg til Transline og ba dem om å se på muligheten for å skaffe et skip. Saksøkte hadde da fått en henvendelse fra en stor kunde. På grunn av manglende kjøpekontrakt og bankgaranti fra kjøpers side, ble dette ikke gjennomført, og saken ble ikke fulgt opp ytterligere fra saksøktes side med hensyn til transporten. Ut fra dette har ikke saksøkte undertegnet noen fraktavtale, og har heller ikke gitt fullmakt til Transline eller noen andre til å inngå en slik avtale på firmaets vegne.

Videre anfører saksøkte at for at en domstol i London med virkning overfor saksøkte kan avsi dom, må det foreligge avtalt verneting og avtale om voldgift. Saksøkte har ikke akseptert certepartiet og deltok ikke i voldgiftsproessen. Saksøkte har således ikke akseptert London som verneting gjennom sin adferd. Saksøker hevder at det kan ikke kreves at en part skal være forpliktet til å ta til motmøle i en voldgiftssak hvor det ikke finnes grunnlag for å opprette domstolen. Ved å inngi seg i en slik prosess ville saksøkte gi den etablerte domstol kompetanse til å dømme i saken.

Subsidiært anføres det at det ikke foreligger en skriftlig voldgiftsavtale i samsvar med New York-konvensjonen av 10 juni 1958 artikkel II. Saksøkte viser til at Transline bekreftet certeparti ved e-mail. E-mail er ikke tilstrekkelig til å fylle konvensjonens krav. Det vises til at e-post kan manipuleres.

Ut fra at vilkårene i artikkel II ikke er oppfylt kommer ikke artikkel III følgende til anvendelse. Det vises til at artikkel IV nr 1b opererer med et skriftlighetskrav. Videre anføres det at artikkel V nr 1 c, hvori er bestemt at avgjørelse nektes fullbyrdet dersom det gjelder en tvist som ikke faller innenfor bestemmelsen om voldgift, må gjelde også i de tilfeller hvor det

ikke foreligger noen avtalt voldgiftsklausul.

Saksøkte anfører forøvrig at oversettelsene fra autorisert translatør må ses bort fra i sin helhet, da saksøkte har funnet feil ved oversettelsene. Heller ikke vilkåret om "original eller behørig bekreftet kopi" av avtalen er oppfylt. Det påstås at den påståtte "original" er produsert i anledning saken.

Saksøkte hevder at anførselene kan fremmes under tvangsfullbyrdelse, jf §4-1 og § 4-2.

Saksøkte mener videre at saken bør overføres til søksmåls former.

Da saksøkte er usikker på hvilken påstand som er korrekt, er følgende prinsipale og subsidiære påstand nedlagt:

Prinsipalt:	Saken avvises
Subsidiært:	Det Skandinaviske Investeringselskap AS frifinnes

I begge tilfeller: JSC Vostoktransflot kjennes å erstatte Det Skandinaviske Investeringselskap AS dets omkostninger med saken.

Rettens merknader

En utenlandsk voldgiftsdom, som etter overenskomst med fremmed stat vil være bindende og skal kunne fullbyrdes her i rike, er et alminnelig tvangsgrunnlag for utlegg, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 7-2 jf § 4-1 bokstav f.

Det er på det rene at New York-konvensjonen av 10 juni 1958 om anerkjennelse og fullbyrdelse av utenlandske voldgiftsavgjørelser, er en slik overenskomst som nevnt i § 4-1 bokstav f, og at konvensjonen er tiltrådt av både Norge og England.

Retten vurderer først om det foreligger et tvangsgrunnlag etter § 4-1 bokstav f, mao om voldgiftsavgjørelsen skal anses bindende i hht New York-konvensjonens bestemmelser.

Retten er enig med saksøker i at konvensjonens artikkel II regulerer spørsmålet om hvilket tvisteløsningsorgan som skal velges for avgjørelsen av tvisten i første omgang. Videre at skriftlighetskravet i artikkel II ikke kan benyttes som argument for at en avsagt voldgiftsavtale ikke skal kunne tvangsfullbyrdes. I det tilfellet voldgiftsretten har tatt standpunkt til om det forelå en voldgiftsavtale mellom partene, følger det av artikkel III at en kontraherende stat skal anerkjenne voldgiftsavgjørelsen som bindende og fullbyrde den på de vilkår som er fastsatt i de etterfølgende artikler.

Retten bemerker her at det kommer klart frem i voldgiftsdommen at voldgiftsdommeren har vurdert og kommet frem til at det forelå en avtale mellom partene. Dommeren vurderte også det faktum at saksøkte ikke hadde undertegnet certepartiet. Dette momentet var etter dommerens mening irrelevant, da det ikke er uvanlig i saker om befraktning at en reise blir gjennomført uten at certepartier er undertegnet.

Konvensjonens artikkel IV regulerer hvilke dokumenter som må fremlegges for retten samtidig med begjæringen om utlegg. Saksøker har etter oppfordring fremlagt bekreftet kopi av voldgiftsavgjørelsen og certepartiet, samt e-mailene som sluttet avtalen, og det er lagt fram oversettelser av samtlige dokumenter foretatt av autorisert translatør. Retten finner at kravene etter artikkel IV er oppfylt. Saksøkte kan ikke bli hørt med at formkravene ikke er oppfylt ut fra at det ikke foreligger en avtale slik som beskrevet i artikkel II eller at avtalen ikke er original. Bestemmelsen må etter rettens mening forstås slik at når partene har lagt frem de dokumenter som etter voldgiftsrettens avgjørelse er en avtale mellom partene, så er vilkåret i artikkel IV oppfylt selv om avtalen er inngått via e-mail og dermed ikke passer helt med definisjonen i artikkel II. Saksøktes øvrige anførsel om at oversettelsene ikke er riktige og at retten derfor må se bort fra dem avvises.

Artikkel V regulerer på hvilke grunnlag retten kan nekte å anerkjenne og fullbyrde avgjørelsen. Retten kan ikke se at det foreligger omstendigheter som medfører at bestemmelsene i artikkelen kommer til anvendelse i denne saken. Retten er av den oppfatning at artikkel V nr 1 c ikke kan tolkes slik at den også må gjelde i det tilfelle hvor det ikke foreligger noen avtalt voldgiftsklausul.

Retten vil påpeke at etter artikkel V nr 1 b kan parten påberope seg at han ikke ble gitt tilbørlig varsel om oppnevning av voldgiftsdommer eller om voldgiftsrettergangen eller av andre grunner ikke var i stand til å legge frem sin sak. Retten viser til at saksøkte ble gitt mulighet til å komme med sine innsigelser mot avtalen overfor voldgiftsretten i England. Det følger av voldgiftsdommen at saksøkte flere ganger ble gjort oppmerksom på at i mangel av besvarelse hadde han akseptert oppnevningen av enevoldgiftsdommer og at voldgiftsdommeren etter engelsk rett kunne treffe sin avgjørelse alene ut fra saksøkers dokumenter og påstander dersom saksøkte nektet eller unnlot å ta del i saken.

*Det kan i
voldsaken
beholdes!*

Saksøkte kan ikke bli hørt med at han ved ikke å møte fratar voldgiftsdomstolen sin kompetanse til å avsi dom. Systemet fungerer slik at en part må møte til det aktuelle tvisteløsningsorgan for å fremlegge sine innsigelser når tvister oppstår. Når saksøkte ikke gjorde dette, og voldgiftsretten kunne avsi dom ved uteblivelse, kan saksøker kun gjøre gjeldende de innsigelser som følger av konvensjonen og tvangsfullbyrdelsesloven

Retten har etter dette kommet til at det ikke foreligger grunnlag for å nekte anerkjennelse og fullbyrdelse av voldgiftsavgjørelsen etter konvensjonens bestemmelser. Voldgiftsdommen er derfor å anse som alminnelig tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 bokstav f).

Mot et alminnelig tvangsgrunnlag kan det ikke fremsettes andre innvendinger enn de som følger av § 4-2 første ledd bokstav a) og b). Retten kan ikke se at saksøktes innsigelser kommer inn under

noen av bestemmelsene.

Mot et krav som er fastslått i et alminnelig tvangsgrunnlag kan det etter § 4-2 annet ledd bare gjøres gjeldende innvendinger som støtter seg til omstendigheter som er oppstått så sent at det ikke kunne være påberopt før avgjørelsen.

Slik retten ser det skulle de innsigelser mot avtalen som nå fremlegges for retten, være fremsatt overfor voldgiftsretten i England, og viser til det som er sagt over.

Ut fra det ovenstående kan ikke retten se at den kan prøve gyldigheten av voldgiftsavtalen, og begjæringen om utlegg tas til følge. Saksøker får med dette medhold fullt ut.

Saksøker har påstått seg tilkjent saksomkostninger. Etter tvangsfullbyrdelsesloven § 3-1 skal saksøkte når saksøker krever det, erstatte saksøkers saksomkostnader sålangt saken og kostnaden har vært nødvendig. Saksøker har fremmet et krav på kr 50.689,10, hvorav kr 31.500,- er salær til prosessfullmektigen, kr 18.144,10 er utgifter til oversettelse og kopiering av dokumenter og kr 1.045,- er diverse utlegg. Saksøker har opplyst, etter innsigelse fra saksøkte, at ekstra kostnader i forbindelse med fremleggelse av riktige dokumenter ikke er medregnet i den presenterte sum. Under disse forutsetningene har saksøkte ingen merknader til den inngitte omkostningsoppgave. Retten legger dette til grunn og tilkjenner saksøker saksomkostninger i hht oppgaven.

S l u t n i n g:

1. Det tas utlegg i Det Skandinaviske Ivesteringselskap AS' formuesgoder til dekning av krav stort USD 190,257.14

2. Det Skandinaviske Investeringselskap tilpliktes innen 14 dager å betale kr 50 689,10 - femtitusensekshundreog-åttinikronerogtiøre - i saksomkostninger til JSC Vostoktransflot med tillegg av renter etter lov av 17 desember 1976 nr 100 fra oppfyllelsesfristen og til betaling skjer.

RETTE HEVET

Berit Flugstad
Berit Flugstad

dfm

Kjennelsen kan påkjæres til Hålogaland lagmannsrett innen 2 - to - uker.

DET HÅLOGALANDSKE
LAGMANNSRETT
M-hansen
ben

19. august 1999
Følgelig
— 48

HÅLOGALAND LAGMANNSRETT

gjør vitterlig:

År 1999 den 16. august ble rett holdt på lagmannsrettens kontor i Tromsø

Rettens medlemmer:

Lagdommer Synnøve Nordnes

Lagdommer Peter Sellæg

Lagdommer Aage Thor Falkanger

Sak nr 99-445 K:

Kjærende part: Det Skandinaviske Investeringselskap AS, Svolvær

Prosessfullmektig: H.r.advokat Gunnar Nerdrum, Tromsø

Kjæremotpart: JSC Vostoktransflot, Vladivostok, Russland

Prosessfullmektig: Advokat Knut Erik Westad v/ advokatfullmektig Torbjørn
Bekken, Oslo

Det ble avsagt slik

kjennelse:

Saken gjelder begjæring om tvangsfullbyrdelse av utenlandsk voldgiftsdom.

JSC Vostoktransflot fremsatte den 28. oktober 1998 begjæring overfor Lofoten namsrett om utlegg hos Det Skandinaviske Investeringselskap AS.

Tvangsgrunnlaget var en engelsk voldgiftsdom, jfr tvangsfullbyrdesloven § 7-3 tredje ledd, jfr § 4-1 annet ledd bokstav f). Begjæringen ble forelagt investeringsselskapet, som i tilsvaret av 13. november 1998 bestred tvangsgrunnlaget.

Lofoten namsrett avsa 27. april 1999 kjennelse med slik slutning:

1. Det tas utlegg i Det Skandinaviske Investeringselskap AS' formuesgoder

til dekning av krav stort USD 190.257,14.

2. *Det Skandinaviske Investeringselskap tilpliktes innen 14 dager å betale kr 50 689,10 - femtitusen sekshundre og åttanikroner og tiøre - i saksomkostninger til JSC Vostoktransflot med tillegg av renter etter lov av 17 desember 1976 nr 100 fra oppfyllelsesfristen og til betaling skjer.*

Om det nærmere saksforhold vises til namsrettens kjennelse.

Det Skandinaviske Investeringselskap AS har i rett tid påkjært namsrettens kjennelse og i hovedtrekk gjort gjeldende:

Norge og England har tiltrådt New York-konvensjonen av 10. juni 1958, som regulerer anerkjennelse og fullbyrdelse av voldgiftsavgjørelser i disse land, jfr tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 f). Det stilles klare vilkår i art IV flg som må være oppfylt før tvangsfullbyrdelse, jfr art III.

Det bestrides at art IV b) er oppfylt. Bestemmelsen krever at den originale avtalen etter art II fremlegges. Den norske domstolen skal på selvstendig grunnlag kontrollere om konvensjonens krav til avtalen er oppfylt, herunder de vilkår som stilles i art II. I denne sak er det ikke fremlagt noe dokument som er undertegnet eller bekreftet på annen måte av investeringselskapet. Det foreligger heller ingen fullmakt om dette. Kravet til skriftlighet må gjelde i forhold til den som påstår å ha inngått en avtale om voldgift. I denne sak har et selskap i St. Petersburg via e-mail utgitt seg for å representere investeringselskapet. Dette oppfyller ikke konvensjonens skriftlighetskrav. Ikke et eneste dokument er knyttet til den kjærende part.

Subsidiært anføres at art V c) ikke er oppfylt. Retten skal prøve om avgjørelsen gjelder en tvist som ikke er forutsatt i, eller ikke faller innenfor voldgiftsklausulen, eller inneholder avgjørelse av spørsmål som faller utenfor det som er undergitt voldgift. Her foreligger det overhodet ingen avtale om voldgift.

Vilkårene i tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 f) er etter dette ikke oppfylt.

Kravet til skriftlighet og innsigelsene mot avtalens eksistens, må behandles etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 a). Etter tvistemålsloven § 452 er det et ubetinget preseptorisk krav til skriftlighet i norsk rett. Dette fordi voldgiftsavtaler innebærer en fraskrivelse av grunnleggende rettsikkerhetsmessige forhold, som bl.a. ankeadgang. Det er også slik at innsigelsen om skriftlighet kan fremmes direkte

under tvangsfullbyrdelsen, jfr tvistemålsloven § 470, jfr § 468 første ledd.

Videre følger det av tvistemålsloven § 167 at domstolene skal sette til side avgjørelser som strider mot preseptorisk norsk lov. I denne saken må dette ses i sammenheng med det skriftlighetskrav som også konvensjonen setter. Det vil være uten sammenheng om skriftlighetskravet og muligheten for å påberope dette skal være strengere for norske avgjørelser, enn for utenlandske avgjørelser som skal fullbyrdes i Norge.

Ved å møte i voldgiftsretten gis retten kompetanse. Ingen part kan være forpliktet til dette når det overhodet ikke foreligger noen avtale mellom partene, verken skriftlig eller muntlig. Ellers ville enhver kunne presses til å møte for en voldgiftsdomstol i utlandet, uten grunnlag. Det vises for øvrig til tvistemålsloven § 452, som sier at man gir retten kompetanse ved å delta i prosessen.

Den kjærende part har utdypet sine anførsler i prosesskriv av 2. juli 1997. Om den nærmere argumentasjon vises til prosesskrivet.

Det er lagt ned slik påstand:

1. *Begjæringen om utlegg avvises.*
2. *JSC Vostoktransflot v/styrets formann pålegges å erstatte Det Skandinaviske Investeringselskap AS v/styrets formann dets omkostninger med saken.*

JSC Vostoktransflot har i hovedtrekk anført:

Namsrettens lovanvendelse er korrekt. En utenlandsk voldgiftsdom er etter tvangsfullbyrdesloven § 4-1 f) et alminnelig tvangsgrunnlag. NY-konvensjonen er en overenskomst som nevnt i § 4-1 f) og er tiltrådt av Norge og England.

Voldgiftsavgjørelser avsagt i en kontraherende stat skal anerkjennes som bindende i en annen og kunne tvangsfullbyrdes der, jfr konvensjonen art III. For å oppnå dette må vilkårene i art IV være oppfylt. Disse krav er oppfylt av kjæremotparten. Den avtale som nevnes i IV b) er den voldgiftsavtale som ligger til grunn for den utenlandske avgjørelsen. Dersom voldgiftsretten har vurdert det slik at den etter art II har kompetanse til å avgjøre en tvist, så er det den avtale

voldgiftsretten bygger sin kompetanse på som skal fremlegges etter art IV. Spørsmålet om vilkårende i art II er oppfylt vil dermed allerede være vurdert av voldgiftsretten på tvangsfullbyrdelsetidspunktet, og den rett som skal gjennomføre voldgiftsdommen har ingen hjemmel i konvensjonen til å foreta en selvstendig vurdering i forhold til art II.

De relevante dokumenter, inklusiv voldgiftsavtalen, foreligger i oversettelser som er bekreftet av en offentlig translator. Videre foreligger bekreftede kopier av originaldokumentene.

Etter art V er det den part som fullbyrdelse påberopes mot, som har bevisbyrden for at det foreligger forhold som nevnt i a) - e). Det er ikke ført bevis for at art V c) skal komme til anvendelse. Ellers har retten uansett full diskresjon mht om den vil nekte tvangsfullbyrdelse, jfr ordet *kan* i første setning i art V nr 1.

Vilkårene etter tvangsfullbyrdellesloven § 4-1 f) er dermed oppfylt. For øvrig bemerkes at art IV bare stiller krav om at de fremlagte dokumenter er oversatt av en offentlig translator. Eventuelle uriktigheter i oversettelsene vil derfor være irrelevant i forhold til om konvensjonens vilkår er oppfylt.

En innsigelse som går ut på at det ikke foreligger gyldig avtale om voldgift, omfattes ikke av tvangsfullbyrdellesloven § 4-2 a) eller b), og kan derfor ikke fremsettes på dette tidspunkt.

I alle tilfelle må voldgiftsavtalens gyldighet vurderes etter engelsk rett. Spørsmålet er om den engelske voldgiftsretten bygget sin kompetanse på en gyldig voldgiftsavtale hensett til kravene etter engelsk rett. Henvisningene til vilkårene for at en voldgiftsavtale skal være gyldig etter norsk rett er derfor ikke relevante.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Lofoten namsretts kjennelse av 27. april 1999 stadfestes.
2. Det Skandinaviske Investeringselskap AS dømmes til å betale sakens omkostninger med tillegg av morarenter etter lovens sats fra den fastsatte oppfyllelsesfrist.

Lagmannsretten bemerker:

Etter tvistemålsloven § 168, jfr § 167, kan det ved overenskomst med fremmed stat vedtas at utenlandske voldgiftsavgjørelser om bergelige rettskrav skal ha bindende virkning i Norge, med mindre anerkjennelse vil stride mot ærbarhet eller norske ufravikelige rettsregler. Bestemmelsen suppleres bl.a. av tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 bokstav f, som slår fast at en utenlandsk voldgiftsdom er å anse som et alminnelig tvangsgrunnlag dersom den etter overenskomst med fremmed stat vil være bindende og skal kunne fullbyrdes i Norge.

New York-konvensjonen av 10. juni 1958 om anerkjennelse og fullbyrdelse av utenlandske voldgiftsavgjørelser er en slik konvensjon som nevnt i tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 bokstav f, og er tiltrådt av Norge og England.

Etter konvensjonens art II nr 1 skal hver kontraherende stat anerkjenne en skriftlig avtale hvor partene har henvist eventuelle tvister til voldgift. Med uttrykket "skriftlig avtale" menes i følge konvensjonen en voldgiftsklausul i en kontrakt eller en voldgiftsavtale som er undertegnet av partene, eller som inneholdes i brev- eller telegramveksling.

Den engelske voldgiftsretten har bl.a. fått seg forelagt en ikke undertegnet "draft copy" av et certeparti, samt 11 e-mailutskrifter som er utvekslet mellom Transline Shipping og Lipolar Shipping. Voldgiftsretten har lagt til grunn at selskapene har opptrådt som meglere på vegne av partene i forbindelse med forhandlingene om certepartiet. På grunnlag av den foreliggende dokumentasjon har voldgiftsretten konstatert at en eventuell voldgift skal finne sted i London, og at engelsk rett skal gjelde. Videre er det opplyst i dommen at investeringsselskapet har fått en rekke oppfordringer fra voldgiftsretten til å inngi uttalelse i saken, herunder pålegg om tilsvaer med informasjon om konsekvensene av å unnlate å levere tilsvaer. Det er ikke bestridt at disse anmodningene er mottatt av den kjærende part, men man har likevel ikke reagert på henvendelsene.

Voldgiftsretten har etter dette ansett seg kompetent til å pådømme saken, og har etter en nærmere vurdering av sakens opplysninger kommet til at certepartiet slik det foreligger var sluttet mellom partene etter engelsk rett. Det er ikke med dette sagt at konvensjonens krav dermed er tilfredsstilt. Voldgiftsdommeren har ikke vurdert hvorvidt konvensjonens art II er oppfylt, og har formodentlig heller ikke hatt noen oppfordring til å gjøre det. Det følger av art IV bokstav b at den som ønsker å få tvangsfullbyrdet en utenlandsk voldgiftsdom, må legge frem

"originaleksemplaret av den avtale som omhandles i artikkel II, eller en behørig bekreftet kopi av dette." Bestemmelsen sier ikke uttrykkelig at den lokale namsmyndighet skal kontrollere at avtalen tilfredsstiller kravene i art II, men lagmannsretten mener at den likevel må leses slik. Betingelsen i art IV bokstav b), jfr art II om formkrav til voldgiftsavtalen, er oppstilt ut fra grunnleggende rettssikkerhetsbetraktninger. Det skal ikke være tilstrekkelig til fullbyrdelse at voldgiftsavgjørelsen er gyldig etter vedkommende lands rett. Konvensjonens krav må også være vurdert og funnet i orden. Denne vurderingen må foretas av den lokale namsmyndighet, og trenger ikke å falle sammen med spørsmålet om voldgiftsrettens kompetanse etter dens interne rett.

I denne saken foreligger det ingen uttrykkelig voldgiftsklausul som er undertegnet av begge parter. Lagmannsretten er i tvil om de foreliggende e-mailutskriftene kan sies å falle inn under definisjonen i art II nr 2 lit. f, men det kan under enhver omstendighet ikke slås fast at disse inneholder en vedtatt voldgiftsklausul. Innholdet i e-mailene fremstår som uklart og ufullstendig, og gjenspeiler bare fragmenter av en avtale. Det foreligger heller ingen skriftlig fullmakt fra de angivelige oppdragsgivere. De grunnleggende rettssikkerhetskrav som konvensjonens art II, jfr art IV bokstav b stiller opp for anerkjennelse og fullbyrdelse, er dermed ikke tilfredsstilt.

Det foreligger etter dette ikke et alminnelig tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 annet ledd f), og begjæringen om utlegg tas derfor ikke til følge.

Kjæremålet har ført frem og JSC Vostoktransflot skal etter tvistemålsloven § 172 første ledd, jfr § 180 annet ledd, jfr tvangsfullbyrdelsesloven § 3-3, erstatte motpartens omkostninger. H.r.advokat Nerdrum har krevd dekket saksomkostninger med kr 20.584,-. Lagmannsretten legger beløpet til grunn.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning

1. Begjæringen om utlegg tas ikke til følge.
2. JSC Vostoktransflot betaler innen 2 - to - uker fra forkynnelsen av kjennelsen saksomkostninger til Det Skandinaviske Investeringselskap med kr 20.584,- - kronertjuetusenfemhundreogåttifire00/100.

Retten hevet.

Synneve Nordnes

Peter M. Sellæg

Aage Thor Falkanger

Rett avskrift

Hålogaland lagmannsrett

Mait Rustad
ben.